

Савременој спољној политици Србије често се пребацује да нема јасну и конзистентно изграђену стратегију и да се непотребно и тврдоглаво супротстављамо интересима међународне заједнице. Овај приговор се поткрепљује ставом да не може шут са рогатим и да је неопходно да своје националне интересе подредимо интересима и захтевима великих сила. Вежимо наш мали чамац за велики брод, како је то говорио знаменити министар спољних послова Краљевине Србије Милован Миловановић.

Судећи по реакцијама наших бранитеља и бранитељки људских права на став Србије око доделе Нобелове награде за мир кинеском дисиденту и борцу за људска права, овај аксиом незамерања и подложништва важи само за САД и Европску унију.

Међутим, судећи по реакцијама наших бранитеља и бранитељки људских права на став Србије око доделе Нобелове награде за мир кинеском дисиденту и борцу за људска права, овај аксиом незамерања и подложништва важи само за САД и Европску унију. Идеологију људских права иначе прати примена дуплих стандарда и она се у многим приликама користи као покриће за многе непринципијелне потеза тзв. међународне заједнице.

Нико данас не спори да је Кина велика сила, при томе она је наш поуздани савезник, што је показала и својом принципијелном политиком у односу на Косово и заштиту нашег територијалног интегритета и суверенитета. Зато је и било сасвим прикладно да се Србија, штитећи своје националне интересе, на конфронтира са великом силом као што је Кина.

Ко води нашу спољну политику

Пише: Никола Малбашки
субота, 11 децембар 2010 17:20

